

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. SWIERCZEWSKIEGO

~~DO UZYTKU
KLIENKOW~~

~~TAJNE~~

Egz. Nr 12

ZESZYT TAKTYCZNY
9(26)

1-34 str
2 s. k. i. e.

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. SWIERCZEWSKIEGO

036877

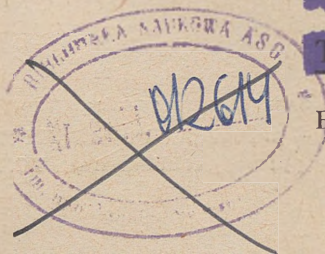

WARSZAWA

Październik 1967

Prot. Incelest. 12657

AKADEMIA SZTABU GENERALNEGO
IM. GEN. BRONI K. SWIERCZEWSKIEGO

DO CZYTANIA
SLUCHOWO

TAJNE

Exz. Nr 12

ZESZYT TAKTYCZNY

9(26)

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIOWEJ
AKADEMII SZTABU GENERALNEGO
im. gen. broni K. Swierczewskiego

№ 36877

WARSZAWA

Październik 1967

2

Materiał do niniejszego Zeszytu opracowali:

do części pierwszej — mjr dypl. Ryszard SZTURMOWICZ;

do części drugiej — ppłk dypl. Mieczysław TORUŃ.

SPIS TREŚCI

Str.

CZEŚĆ PIERWSZA: "Zwalczanie celów powietrznych przez pułk lotnictwa myśliwskiego ze szczególnym uwzględnieniem małych wysokości
/Rozwiązanie zadania zamieszczonego w "Zeszytach Taktycznym" nr 5/22/1967/ 5

1. Wnioski z analizy zadania 23 plm 5
2. Proponowana decyzja dowódcy 23 plm 6
3. Uzasadnienie proponowanej decyzji dowódcy 23 plm 12

CZEŚĆ DRUGA: "Obrona naziemna lotniska operacyjnego". 19

1. Ogólne zasady organizacji obrony naziemnej lotniska operacyjnego 19
2. Założenie do tematu : "Obrona naziemna lotniska operacyjnego" 31

Załączniki :

- Do części pierwszej: Plan działań bojowych 23 plm.
- Do części drugiej: Rozmieszczenie 38 plm, 43 ddl, 22 bz na lotnisku TARNOWO.

4

Archivum
36877

CZEŚĆ PIERWSZA

ZWALCZANIE CELÓW POWIETRZNYCH PRZEZ PUŁK LOTNIOTWA MYŚLIW- SKIEGO, ZE SZCZEGÓLNYM UWZGLĘDNIENIEM MAŁYCH WYSOKOŚCI

Rozwiązanie zadania zamieszczonego w "Zeszycie Taktycznym"
nr 5/22 1967 r.

1. Wnioski z analizy zadania 23 plm

W wyniku uderzeń powietrznych nieprzyjaciela w dniu 14.5 naruszony został system Obrony Powietrznej Kraju.

Dowódca 4 KOPK w ramach odtworzenia systemu obrony powietrznej korpusu zdecydował zrealizować szereg przedsięwzięć, między innymi przebazować 23 plm OPK z lotniska LEBORK na lotnisko KARLINO.

O godz. 18.00 14.5 dowódca 23 plm na lotnisku KARLINO otrzymał nowe zadanie bojowe, z którego wyciągnął następujące wnioski^{x/}.

23 plm OPK został przebazowany na główny północno-zachodni kierunek operacyjno-powietrzny i wspólnie z 21 plm OPK stanowi pierwszy rzut 4 OPK na tym kierunku.

23 plm OPK otrzymał zadanie zwalczania środków napa-
du powietrznego nieprzyjaciela w całym rejonie obrony kor-
pusu, a ponadto od świtu 15.5 powinien być w gotowości do
samodzielnego zwalczania celów nisko lecących w wyznaczo-
nym pułkowi wycinku odpowiedzialności.

Ze względu na brak radiolokacyjnego pola wykrywania
na małych wysokościach w wyznaczonym pułkowi wycinku od-
powiedzialności oraz brak możliwości zorganizowania do

x/ Przytoczone w dalszej części niniejszego Zeszytu rozwią-
zanie dotyczy tylko decyzji zwalczania celów powietrznych
przez 23 plm - ze szczególnym uwzględnieniem małych wyso-
kości w okresie prowadzenia samodzielnych działań oraz
planu działań bojowych pułku. Inne zagadnienia związane z
działalnością plm przedstawione są raczej ogólnie. Ponadto
nie jest to jedyne możliwe rozwiązanie, lecz jeden z możli-
wych wariantów działania pułku w przedstawionej sytuacji.

godz. 10.00 15.5 własnego PPN-u podstawowym sposobem działań podczas zwalczania nisko lecących celów npla będzie patrolowanie w powietrzu.

Dla wprowadzenia samolotów myśliwskich do walki na nakazanej rubieży, położonej około 30 km na północ od brzegu morza, należy wyznaczyć strefę patrolowania i dyżurowania w powietrzu; dyslokację oraz ilość potrzebnych do tego celu sił należy uzgodnić z szefem 4 WN.

Do godz. 10.00 pułk ma zorganizować PPN na bazie stacji P-35, wchodzącej w skład RLP-493, do czego powinien wykorzystać posiadane na lotnisku KARLINO urządzenia odbiorcze RL-30.

W celu wykorzystania od świtu 15.5 lotniska TRZEBIATÓW należy jak najprędzej wysłać na nie grupę obsługi, niezbędne środki UL i zabezpieczenia materiałowo-technicznego.

Na lotniskach utrzymywać następujące siły w gotowości bojowej:

- w nocy:

Nr 1 - parę samolotów pościgowych;

Nr 2 - klucz samolotów pościgowych;

- w dzień :

Nr 1 - klucz samolotów;

Nr 2 - dwa klucze samolotów;

ponadto być w gotowości do dyżurowania w powietrzu siła - mi do 4 samolotów. Dyżurowanie w powietrzu rozpocząć na sygnał z SD 4 KOPK lub PPSD-4.

2. Proponowana decyzja dowódcy 23 plm

1. 23 plm współdziałając z sąsiednimi pułkami lotnictwa myśliwskiego oraz naziemnymi środkami OP od 20.00 14.5 do 20.00 15.5 ma zwalczać całością sił środki napadu powietrznego nieprzyjaciela wskazane przez SD 4 KOPK lub PPSD-4 w całym rejonie obrony powietrznej korpusu oraz środki wykryte samodzielnie na małych wysokościach w wycinku odpowiedzialności pułku - z położenia okręgowego dyżurowania w strefie Nr 2, okresowego patrolo-

wania w strefie Nr 1 i dyżurowania na lotniskach w gotowości bojowej Nr 1 i 2.

W tym celu proponuję :

- do działań nocnych od godziny 20.00 14.5 do godziny 3.00 15.5 użyć samoloty typu MiG-21 pf i Lim-5p oraz pilotów 1 i 2 eskadry;

- do działań dziennych 15.5 w okresie od godziny 3.00 do 10.00 do okresowego patrolowania w strefie Nr 1 wykorzystać samoloty typu Lim-5 i pilotów 3 eskadry, organizując 3 zmiany po kluczu w każdej zmianie oraz 4 zmiany pilotów. Siłami 1 i 2 eskadry nie biorącymi udziału w działaniach nocnych potęgować wysiłek 3 eskadry oraz posiadać nakazaną ilość sił w gotowości bojowej Nr 1 i 2. Ponadto w okresie tym przebazować 3 eskadrę z jednoczesnym wykonaniem zadania z lotniska KARLINO na lotnisko TRZEBIATÓW^{x/};

- od godziny 10.00 do końca dnia 15.5 całością sił - z wyjątkiem pilotów wyznaczonych do działań nocnych z 15 na 16.5 - być w gotowości do zwalczania celów powietrznych z położenia okresowego dyżurowania 2-4 samolotami typu MiG-21pf i Lim-5 w strefach Nr 2 i SKW oraz z położenia dyżurowania na lotniskach w gotowości bojowej Nr 1 i 2.

2. 1 elm w pełnym składzie od godziny 20.00 14.5 do godziny 20.00 15.5 użyć do zwalczania celów powietrznych wskazanych przez SD 23 płm lub inne punkty naprowadzenia lotnictwa myśliwskiego w rejonie obrony powietrznej korpusu z położenia okresowego dyżurowania 1-2-4 samolotami MiG-21 pf w strefie Nr 2 lub SKW i dyżurowania na lotnisku w gotowości Nr 1 i 2.

Pełnienie dyżurów bojowych na lotnisku - zgodnie z planem dyżurów bojowych 23 płm. Ponadto wyznaczyć na godzinę 3.00 15.5 jednego pilota do pośredniczenia w przekazywaniu komend na samolocie TS-8 w relacji: SD 23 płm

- samoloty patrolujące w strefie Nr 1. - - - - -
x/ Decyzję o wykorzystaniu lotniska TRZEBIATÓW i sposobie jej realizacji dowódca 23 płm przedstawił dowódcy KOKK wcześniej, przed powzięciem niniejszej decyzji.

Natężenie działań bojowych na dobę - 3 loty na pilota.

3. 2 elm w pełnym składzie od godziny 20.00 14.5 do godziny 20.00 15.5 użyć do zwalczania celów powietrznych wskazanych przez SD 23 plm lub inne punkty naprowadzania lotnictwa myśliwskiego w rejonie obrony powietrznej korpusu z położenia okresowego dyżurowania 1-2-4 samolotami Lim-5p w strefie Nr 2 i SKW oraz dyżurowania na lotnisku w gotowości bojowej Nr 1 i 2. Ponadto być w gotowości do zwalczania celów nisko lecących wykry - tych samodzielnie w wycinku odpowiedzialności pułku z położenia okresowego patrolowania kluczem samolotów Lim-5p w strefie Nr 1. Pełnienie dyżurów bojowych na lotnisku - zgodnie z planem dyżurów bojowych 23 plm. Natężenie działań bojowych na dobę - 3 loty na pilota.
4. 3 elm w pełnym składzie od godziny 3.00 do 20.00 15.5 użyć do zwalczania wykrytych celów powietrznych na małych wysokościach w wycinku odpowiedzialności 23 plm z położenia patrolowania w strefie Nr 1 czterema samolotami Lim-5 oraz celów powietrznych wskazanych przez SD 23 plm lub inne punkty naprowadzania w całym rejonie obrony powietrznej korpusu z położenia okresowego dyżurowania 2-4-samolotami Lim-5 w strefie Nr 2 i SKW, a także z położenia dyżurowania na lotnisku w gotowości Nr 1 i 2.
Pełnienie dyżurów bojowych na lotnisku TRZEBIATÓW oraz kolejność patrolowania - zgodnie z planem dyżurów bojowych 23 plm.
Natężenie działań bojowych na dobę - 3 loty na pilota.
5. Dywizjon techniczny całością sił i środków od godziny 20.00 14.5 na lotnisku KARLINO, a od godziny 3.00 15.5 również na lotnisku TRZEBIATÓW zabezpieczy techniczną obsługę i terminowe odtwarzanie gotowości bojowej samolotów 23 plm, jak również samolotów sąsiednich plm po ich ewentualnym wylądowaniu na lotniskach 23 plm.
W działaniach dziennych, 15.5 50% samolotów MiG -21pf

uzbrajać w rakiety niekierowane typu S-5m, pozostałe - w R-3s.

Od świtu 15.5 mieć w gotowości do lotu 2 samoloty TS-8. Natężenie działań bojowych na dobę - 4 do 5 lotów na samolot.

6. Batalion zaopatrzenia całością sił i środków od godziny 20.00 14.5 zabezpieczy działania bojowe 23 plm z lotniska KARLINO, a od godziny 3.00 15.5 jest w gotowości do zabezpieczenia działań bojowych 3 elm z lotniska TRZEBIATÓW.

Możliwa liczba wylotów w nocy - do 30 s/l, w tym do 18 s/l na samolotach MiG-21pf i do 12 s/l na samolotach Lim-5p; w dzień - do 100 s/l, w tym do 25 s/l na samolotach MiG-21pf i do 75 s/l na samolotach Lim-5, przy czym z lotniska TRZEBIATÓW do 50 s/l. Ponadto być w gotowości do zabezpieczenia działań samolotów z sąsiednich plm po ich ewentualnym wylądowaniu na lotniskach 23 plm.

7. Dywizjon dowodzenia od godziny 20.00 14.5 całością sił i środków zabezpieczy łączność dowodzenia zgodnie z planem łączności 23 plm, ubezpieczy loty nocne i dzienne z lotniska KARLINO oraz dzienne 15.5 od godziny 3.00 z lotniska TRZEBIATÓW.

8. Samoloty 1 i 2 eskadry proponuje rozmieścić i rośrodkować na wschodniej stronie lotniska KARLINO, zaś samoloty 3 eskadry do momentu ich przebazowania - na stronie zachodniej.

Samoloty wyznaczone do dyżurowania w gotowości Nr 1 i 2 rozmieścić bezpośrednio przy pasie startowym.

Wyloty na patrolowanie do strefy Nr 1 wykonywać z gotowości Nr 2 na sygnał z SD 23 plm; start -pojedynczo, z przerwą czasową 20 sek. Lot do strefy patrolowania w ugrupowaniu kolumny pojedynczych samolotów na wysokości 1000 m z $V_m = 600$ km/godz.

Trasa lotu do strefy i ze strefy na lotnisko - jak w

planie działań bojowych. Lot do strefy wykonywać według obliczonego czasu i kursu oraz za pomocą radiotechnicznych środków UL. Ponadto wykorzystywać do tego celu WPN-1. Podczas patrolowania stosować metodę wydłużonego prostokąta ze skretem "wszyscy razem" z kątem przechyłu 30° . Odległość pomiędzy poszczególnymi samolotami w kolumnie - 3-4 km, wysokość ozołowego samolotu - 800 m, pozostałych zaś o 100 m mniejsza w stosunku do lecącego w przodzie samolotu.

Kontrolę miejsca znajdowania się w strefie wykonywać za pomocą zawczasu obliczonych KKR-ów na radiostację prowadzącą lotniska. Wysokość dyżurowania w strefie dyżurowania Nr 2 dla samolotów MiG-21 pf: 10000-11000 m, dla samolotów Lim-5 i 3000-5000 m, manewr w strefie po prostokacie. Manewr w SKW - po kręgu, wysokość i prędkość lotu w SKW będą podawał za każdym razem.

Sposób zwalczania celów powietrznych - patrz plan działań bojowych /załącznik Nr 1/.

9. Działaniami pułku będę dowodzić osobiście z SD plm na lotnisku KARLINO, moim zastępcą będzie zastępca do spraw liniowych. Dowódcą na lotnisku TRZEBIATÓW od godziny 3.00 15.5 będzie szef strzelania powietrznego pułku, jego zastępcą - dowódca 3 elm.

Dowódcą grupy samolotów w powietrzu jest dowódca pary lub klucza samolotów wykonujących lot we wspólnym ugrupowaniu bojowym. W czasie działania kilku grup samolotów na jeden cel /podczas potęgowania wysiłku/ dowódcą całości jest dowódca grupy, która pierwsza wyszła na cel.

Do naprowadzeń wstępnych oraz określania miejsca znajdowania się samolotów własnych wykorzystać do godziny 10.00 15.5 planszet naprowadzania posługując się danymi o sytuacji powietrznej z kierunku meldowania 9 sbrt. Po godzinie 10.00 15.5 wykorzystać wskaźnik urządzenia RL-30 "Faza", a poza jego zasięgiem - planszet naprowadzania, szczególnie przy naprowadzaniu na cele nisko

lejące. Dowódców patrolujących grup samolotów w strefie Nr 1 upoważniam do samodzielnego decydowania o wyjściu do ataku ze strefy potrzebnej ilości samolotów, o czym jednak powinni oni bezzwłocznie meldować na SD plm podając: skład celu, wysokość, prędkość i kurs lotu oraz typy samolotów.

W celu zapewnienia łączności radiowej pomiędzy SD plm a patrolującymi samolotami w strefie Nr 1 zastosować samolot pośredniczący, wydzielając jednocześnie do tego celu drugi kanał łączności radiowej. Miejsce i wysokość pośredniczącego samolotu - jak w planie działań bojowych plm.

Nawigatorzy-operatorzy PPN o wykrytych na wskaźnikach obserwacji określonej celach, meldują mi natychmiast podając jednocześnie pilotom dyżurującym w strefie lub SKW wstępne komendy do naprowadzania. Podczas naprowadzania samolotów, głównie ze strefy dyżurowania, stosować manewr pionowy /przewrót i półprzewrót/. Po samodzielnym wykryciu nisko lecącego celu przez patrolujące samoloty lub po udanym na niego naprowadzeniu samolotów myśliwskich ze strefy dyżurowania bądź z lotnisk, samoloty myśliwskie nie odchodzą od celu /jeżeli w wyniku przeprowadzonych ataków cel nie został zniszczony/ dopóty, dopóki nie zostaną na ten cel naprowadzone następne grupy lotnictwa myśliwskiego. W celu umożliwienia śledzenia tych samolotów przez naziemne RLS i naprowadzenia na nie innych grup samolotów myśliwskich, samoloty te powinny kontynuować lot za celem na wysokości 800-1200 m.

10. Podczas zwalczania nisko lecących celów na kierunku zachodnim oraz celów lecących powyżej 1000 m z kierunku północno-zachodniego w nocy i w dzień, do godziny 10.00 15.5 do naprowadzeń samolotów 23 plm będzie wykorzystywany WPN-1 i GPN przy PPSD-4.

Ponadto w celu otrzymywania danych bezpośrednio ze stacji P-15 na RLP-493 zorganizować łączność przewodową po-

między tą stacją a SD 23 plm, na którym wydzielić dodatkowo planszet małych wysokości.

W celu efektywniejszego wykorzystania przez 23 plm RLP-492 i WFN-1, prosić dowódcę 4 KOPK o spowodowanie zorganizowania bezpośredniej łączności przewodowej z tym posterunkiem.

3. Uzasadnienie proponowanej decyzji dowódcy 23 plm

1. Podział sił 23 plm :

a/ Niezbędna ilość sił do działań nocnych.

W czasie działań nocnych należy posiadać :

- 2 załogi w gotowości bojowej Nr 1;
- 4 załogi w gotowości bojowej Nr 2.

Czas działań nocnych /od godziny 20.00 do 3.00/ wynosi 7 godzin.

Do działań nocnych można użyć :

- 12 załóg z 1 elm na 9 samolotach MiG-21pf;
- 12 załóg z 2 elm na 11 samolotach Lim-5p.

Ponieważ jednak co najmniej 50% sił tych eskadr należy pozostawić do działań dziennych już od świtu, wobec tego do działań nocnych można wydzielić tylko 12 załóg z 1 i 2 elm.

Jeżeli jednak porówna się czas trwania działań nocnych /7 godzin/ i dziennych /17 godzin/ oraz intensywność działań bojowych w dzień i w nocy to wydaje się, że i tę ilość pilotów przewidzianych do działań nocnych można zmniejszyć. Biorąc pod uwagę możliwości dyżurowania pilotów, dyżur w gotowości Nr 1 i 2 może zapewnić 6 pilotów. Uwzględniając jednak to, że w każdej godzinie mogą znajdować się 2 samoloty w powietrzu oraz 2 w trakcie odtwarzania gotowości bojowej, minimalna ilość sił wyniesie 10 pilotów. Z tego 6 pilotów na samolotach MiG-21pf z 1 elm i 4 pilotów na samolotach Lim-5p z 2 elm. Wówczas średni czas dyżurowania pilota wyniesie .

- w gotowości bojowej Nr 1:

$$\frac{2 \text{ pil.} \times 7 \text{ godz.}}{10 \text{ pil.}} = 1 \text{ godz. } 24 \text{ min.};$$

- w gotowości bojowej Nr 2 :

$$\frac{4 \text{ pil.} \times 7 \text{ godz.}}{10 \text{ pil.}} = 2 \text{ godz. } 48 \text{ min.}$$

Lotów bojowych :

$$\frac{2 \text{ loty} \times 7 \text{ godz.}}{10 \text{ pil.}} = 1,4 \text{ lotu na pilota.}$$

Zakładając, że czas trwania lotu bojowego wynosi 40 min., średnio na pilota wypadnie : 40 min. \cdot 1,4 = 56 minut^{x/}.
Ogólnie średnie obciążenie pilota w ciągu nocy przedstawi się następująco :

- dyżur w gotowości Nr 1 - 1 godz. 24 min.;
- dyżur w gotowości Nr 2 - 2 godz. 48 min.;
- czas trwania lotów - 0 godz. 56 min.

Razem: 5 godz. 08 min.

Pozostały czas około 2 godzin pilot wykorzysta na odtwarzanie gotowości bojowej, składanie meldunków bojowych i odpoczynek.

b/ Niezbędna ilość sił do działań dziennych:

W czasie działań dziennych od godz. 3.00 do 20.00, tj. przez 17 godzin powinno się posiadać :

- 4 załogi w gotowości nr 1;
- 8 załóg w gotowości Nr 2,

ponadto od godz. 3.00 do godz. 10.00, tj. przez okres 7 godzin, 4 załogi w gotowości do patrolowania.

Do działań dziennych można użyć :

x/ Czas ten należy rozumieć jako czas średni wynikający z ogólnej liczby wszystkich pilotów. W praktyce będzie on większy lub mniejszy, tzn. że jeden pilot wykona 1 lub 2 loty, a czas lotu będzie wynosił od 40 do 80 min.

- 6 pilotów z 1 elm na samolotach MiG-21 pf;
- 8 pilotów z 2 elm na samolotach Lim-5p,
- 16 pilotów z 3 elm na samolotach Lim-5.

Ogółem potrzeba będzie 30 pilotów.

Wydaje się, że do dyżurowania na lotnisku w gotowości bojowej Nr 1 w czasie od godz. 3.00 do godz. 11.00 15.5 najbardziej celowe jest użycie się w sposób następujący :

- 2 pilotów z 1 elm na samolotach MiG-21pf;
- 2 pilotów z 2 elm na samolotach Lim-5p.

W gotowości bojowej Nr 2:

- 2 pilotów z 1 elm na samolotach MiG-21pf;
- 6 pilotów z 2 i 3 elm na samolotach Lim-5p i Lim-5.

Po godzinie 11.00 należy dokonać zamiany pilotów w następujący sposób: 10 pilotów, którzy wykonywali zadania nocne, zaangażować do działań dziennych, a na odpoczynek przed działaniami nocnymi zwolnić 6 pilotów z 1 elm i 4 pilotów z 2 elm. Ponadto od godziny 11.00 do dyżurowania w gotowości Nr 1 i 2 zaangażować także pilotów 3 elm.

Przy takim podziale się średni czas dyżurowania pilota wyniesie :

- w gotowości bojowej Nr 1 :

$$\frac{4 \text{ pil.} \cdot 17 \text{ godz.}}{30 \text{ pil.}} = 2 \text{ godz. } 17 \text{ min.};$$

- w gotowości bojowej Nr 2:

$$\frac{8 \text{ pil.} \cdot 17 \text{ godz.}}{30 \text{ pil.}} = 4 \text{ godz. } 30 \text{ min.}$$

Średni czas przebywania pilota w powietrzu wyniesie :
3 loty . 40 min. = 2 godz.

Ogółem obciążenie średnie pilota w ciągu dnia przedstawi się następująco :

- dyżur w gotowości Nr 1 - 2 godz. 17 min.;
- dyżur w gotowości Nr 2 - 4 godz. 30 min.;
- czas trwania lotów - 2 godz.

Razem ; 8 godz. 47 min.

Pozostały czas, około 8 godzin, pilot wykorzysta na od-
tworzenie gotowości bojowej, składanie meldunków bojo-
wych i odpoczynek.

Reasumując wyniki przeprowadzonej kalkulacji należy
stwierdzić, że obciążenie pilotów działających w dzień
jest prawie dwukrotnie większe niż pilotów działających
w nocy. W celu równomiernego obciążenia wszystkich pi-
lotów oraz zapewnienia im wypoczynku należy codziennie
wyznaczać coraz to innych pilotów do działań nocnych,
dzieląc pilotów 1 elm na 2 zmiany i 2 elm na 3 zmiany.
Wobec dużego obciążenia pilotów 3 elm, szczególnie przy
działaniach na małych wysokościach i w zwykłych warun-
kach atmosferycznych, oraz ze względu na długi okres
ciągłych działań /17 godzin/ - należy przewidzieć mo-
żliwość użycia do patrolowania również pilotów z
2 elm na samolotach Lim-5p.

2. W czasie zwalczania celów powietrznych 23 plm będzie
stosował następujące sposoby działań bojowych: prze-
chwytywanie z dyżurowania na lotniskach, ze strefy dy-
żurowania oraz patrolowania w strefie Nr 1.
Podczas kalkulacji możliwości zastosowania poszczegól-
nych sposobów działań bojowych przyjęto następujące da-
ne wyjściowe :
- $V_c = 800 \text{ km/godz.};$
 - $V_{m_1} = 900 \text{ km/goz. /w locie poziomym na małych wysokoś-}$
 $\text{ciach};$
 - $V_{m_2} = 720 \text{ km/godz. /dla samolotu Lim-5 podczas nabiera-}$
 $\text{nia wysokości};$
 - $t_{man_1} = 1 \text{ min. /podczas manewru poziomego};$
 - $t_{man_2} = 0,5 \text{ min. /podczas manewru pionowego};$
 - $t_{man_3} = 2 \text{ min. /z uwzględnieniem czasu wyjścia ze stre-}$
 $\text{fy dyżurowania lub SKW};$
 - $t \leq = 4 \text{ min. /od momentu wykrycia celu przez RLP-493}$
 $\text{do momentu wystartowania samolotów z gotowości}$
 $\text{bojowej Nr 1};$

- d_{wykr} = 5 km /maksymalna założona odległość wzrokowego wykrycia celu przez patrolujące samoloty/;
 d = 2 km /odległość samolotu myśliwskiego od nisko lecącego celu na pozycji wyjściowej do ataku/;
 S_{PRW_1} = 60 km /odległość od lotniska KARLINO do potrzebnej rubieży wprowadzenia do walki/;
 S_{PRW_2} = 40 km /odległość od lotniska TRZEBIATÓW do potrzebnej rubieży wprowadzenia do walki/;
 RLS P-35 i P-15 na RLP-493.

Na podstawie przeprowadzonych obliczeń i analizy wyników tych obliczeń można sądzić, że 23 plm nie będzie miał większych trudności w zwalczaniu nisko lecących celów powietrznych npła wykonujących nalot z kierunku zachodniego, ponieważ głębokość radiolokacyjnego pola /z uwzględnieniem systemu NRD/ zapewnia wprowadzenie do walki samolotów myśliwskich z położenia dyżurowania na lotniskach. Dlatego też zagadnienia tego nie rozpatrujemy szczegółowo. W dalszym ciągu uzasadnienie będzie dotyczyć tylko sposobów zwalczania środków napadu powietrznego wykonujących nalot z kierunku północno-zachodniego.

Jak wiadomo, samoloty myśliwskie można wprowadzać do walki na potrzebnej rubieży z położenia dyżurowania na lotnisku wówczas, gdy spełniony jest następujący warunek : $S_{PRW} \leq S_{MRW}$ /możliwa rubieży wprowadzenia do walki samolotów myśliwskich z lotnisk powinna znajdować się dalej niż potrzebna rubieży lub rubieży te powinny się pokrywać/.

W warunkach bazowania 23 plm na lotnisku KARLINO rubieży te znajdują się w odległości: $S_{PRW} = 60$ km, a $S_{MRW} = 6$ km. /przy locie celu na wysokości 500 m i mniejszej/. W odniesieniu do lotniska TRZEBIATÓW S_{MRW} znajduje się nad lotniskiem.

Stąd wniosek, że sposób ten nie zapewnia wprowadzenia samolotów myśliwskich do walki z nisko lecącymi celami na nakazanej rubieży z położenia dyżurowania na lotnisku. Sposób ten natomiast może być stosowany wówczas, gdy odległości wykrycia celu przez RLP-493 wynosi 170-180 km, co odpowiada wysokości wykrycia celu przez P-35 rzędu 3000-4000 m. Sposób ten może więc być stosowany z powodzeniem podczas zwalczania celów powietrznych wykonujących naloty na wysokościach 3000-4000 m oraz podczas dyżurowania w powietrzu lub patrolowania do potęgowania wysiłku dyżurujących samolotów w strefie Nr 2 lub patrolujących w strefie Nr 1 podczas zwalczania celów nisko lecących.

3. Potęgowanie wysiłku patrolujących lub dyżurujących w strefach samolotów myśliwskich konieczne jest ze względu na niekorzystny dla lotnictwa myśliwskiego stosunek sił. Jak wynika z kalkulacji /patrz tabela możliwości plm - łącznik nr 1/, klucz samolotów Lim-5 jest w stanie w jednym wylocie zniszczyć tylko jeden samolot nieprzyjaciela. Z taktyki działań lotnictwa nieprzyjaciela wynika, że będzie on działał grupami w składzie do 8 i więcej samolotów, a zniszczenie ze składu takiej grupy tylko jednego samolotu zapewni mu z powodzeniem wykonanie zadania. Tylko ciągłe potęgowanie wysiłku patrolujących lub dyżurujących w powietrzu samolotów z gotowości Nr 1 i 2 może zmusić nieprzyjaciela wykonującego lot w większym ugrupowaniu do zaniechania wykonania przez niego zadania.
4. Przy wymienionych na wstępie warunkach minimalna odległość strefy dyżurowania od rubieży wykrycia powinna wynosić około 40 km. Takie uytuowanie strefy dyżurowania /patrz plan działań bojowych plm/ zapewnia wprowadzenie do walki lotnictwa myśliwskiego na potrzebnej rubieży od wysokości lotu celu 600 m i większej według danych z RLP-493 i od wysokości około 1500 m - według danych z RLP-492. Organizacja dowodzenia w tym wypadku wymaga ograniczenia do minimum czasu upływającego od momentu wykrycia celu przez RLP

do momentu zajęcia pozycji wyjściowej do ataku przez samolot myśliwski. Czas ten nie powinien przekraczać 3 minut i jest on realny, jeżeli podczas naprowadzania stosowany będzie manewr pionowy /0,5 - 1 minuta na wykrycie celu, powzięcie decyzji przechwycenia i przekazania komend na pokład samolotu, 1-5 - 2 minuty na manewr wyjścia ze strefy do punktu początku przewrotu lub półprzewrotu, 0,5 minuty na wykonanie przewrotu lub półprzewrotu/.

Wprowadzenie samolotów myśliwskich do walki na potrzebnej rubieży ze strefy dyżurnowania Nr 2 z celami lecącymi poniżej 600 m jest niemożliwe. Wprowadzenie do walki w tym wypadku będzie się odbywało nad linią brzegową z SKW Nr 9 i 10.

5. Położenie strefy patrolowania przed potrzebną rubieżą uwarunkowane jest koniecznością wejścia do walki samolotów myśliwskich na tej rubieży. Odległość 36 km środka strefy od BRW otrzymano stosując wzór zawarty w Zeszycie Taktycznym Nr 5/22/. Do obliczeń przyjęto - oprócz wymienionych na wstępie warunków - następujące założenie: cel powietrzny wykryty przez patrolujące samoloty myśliwskie może być dopędzany jedynie wówczas, jeżeli po wykonaniu manewru na kurs jego lotu cel znajduje się w zasięgu wzrokowej widzialności pilota samolotu myśliwskiego.

W konkretnym wypadku zasięg ten wynosi 5 km.

Jeżeli natomiast po wykonaniu manewru na kurs lotu celu pilot samolotu myśliwskiego celu nie widzi /odległość większa niż 5 km/, dopędzanie nie ma sensu, a wejście do walki na rubieży nakazanej jest niemożliwe.

Załącznik: Plan działań bojowych 23 plm.

C Z E Ś Ć D R U G A

OBRONA NAZIEMNA LOTNISKA OPERACYJNEGO

Ogólne zasady organizacji obrony naziemnej lotniska operacyjnego

Lotniska operacyjne jako miejsca bazowania i przygotowywania do działań bojowych jednostek lotniczych i samolotów oraz miejsca rozmieszczenia bazy materiałowo-technicznej i obsługującej należą do głównych obiektów oddziaływania przeciwnika. Może on oddziaływać na nie przy pomocy lotnictwa i bezpilotowych środków napadu powietrznego, wojsk naziemnych, desantów powietrznych i grup dywersyjnych.

Obronę lotnisk organizuje się w celu zapewnienia ciągłości działań bojowych jednostek lotniczych, uniemożliwienia uchwycenia lotnisk przez przeciwnika, ograniczenia do minimum strat stanu osobowego, sprzętu i zapasów środków materiałowych oraz likwidacji skutków napadu przeciwnika na lotniska.

Obrona lotnisk jako jeden z rodzajów zabezpieczenia bojowego bazowania lotnictwa obejmuje: obronę przeciwlotniczą, naziemną i przeciw środkom masowego rażenia oraz przedsięwzięcia z zakresu maskowania.

Obronę lotniska organizuje się siłami i środkami jednostek rozmieszczonych na lotnisku: pułku lotniczego, dywizjenu dowodzenia lotami i batalionu zaopatrzenia oraz innych jednostek przydzielanych do osłony i obrony lotniska /artylerii przeciwlotniczej, wojsk lądowych, OTK/.

Obronę lotniska organizuje dowódca pułku lotniczego, a w wypadku bazowania na lotnisku eskadry - dowódca eskadry. Zastępcą dowódcy pułku /eskadry/ do spraw obrony naziemnej lotniska /dowódcą obrony naziemnej/ jest dowódca batalionu zaopatrzenia /dowódcą czołówki/, a zastępcą do spraw obrony

przeciwlotniczej - dowódca jednostki artylerii plot.

Do chwili przybycia na lotnisko pułku lotniczego/eskadry/ obronę lotniska organizuje dowódca batalionu zaopatrzenia /dowódca czołówki/. Organizuje on rekonesans lotniska i podejść do niego w celu oceny terenu pod względem obrony naziemnej, obrony przeciw środkom masowego rażenia i masowania oraz nawiązuje łączność z jednostkami wojskowymi rozmieszczonymi w pobliżu lotniska.

Obronę naziemną lotniska organizuje się siłami i środkami wydzielonymi z jednostek rozmieszczonych na lotnisku: pułku lotniczego, dywizjonu dowodzenia lotami i batalionu zaopatrzenia. Siły i środki te wydzielają się ze stanu osobowego pododdziałów i służb nie zajętego bezpośrednio obsługą lotów.

Cały stan osobowy wydzielony do obrony naziemnej lotniska dzieli się na drużyny i plutony, zachowując zasadę etatowej organizacji /drużyna lub pluton powinny być z jednego pododdziału - z eskadry lub kompanii/. Od jednej czwartej do jednej trzeciej sił i środków obrony naziemnej lotniska wydzielają się do odwodu. Pozostały stan osobowy będący na lotnisku powinien być w stałej gotowości do odparcia napadu przeciwnika, znajdując się w miejscach pracy związanej z zabezpieczeniem działań bojowych pułku lotniczego /eskadry/.

W obronie naziemnej lotniska mogą brać również udział artyleria przeciwlotnicza /jeśli taka zostanie przydzielona do osłony lotniska/, lotnictwo oraz rozmieszczone w pobliżu lub specjalnie przydzielone pododdziały i oddziały wojsk lądowych /OTK/.

Artylerię przeciwlotniczą wykorzystuje się w obronie naziemnej lotniska do zwalczania desantów powietrznych, czołgów, samochodów pancernych i środków ogniowych przeciwnika.

Wykorzystanie lotnictwa w obronie naziemnej lotniska będzie zależało w każdym wypadku od konkretnych warunków i sytuacji. Do wykonania uderzeń z powietrza na przeciwnika zagrożającego lotnisku lub atakującego je, mogą być użyte samoloty zarówno z bronionego lotniska, jak i z lotnisk sąsiednich.

Sposób wykorzystania oddziałów i pododdziałów wojsk lądowych /OTK/ w obronie naziemnej lotnisk ustala wyższy przełożony. Dowódca pułku lotniczego i dowódca batalionu zaopatrzenia ustalają na miejscu z dowódcami tych jednostek sposób wzajemnej informacji o sytuacji i współdziałania w obronie lotniska.

Obronę naziemną lotniska - ze względu na możliwość napadu przeciwnika z dowolnego kierunku - organizuje się okrętną, systemem oddzielnych punktów oporu /bez zachowania frontu ciągłego/. Odcinki między punktami oporu osłania się ogniem broni maszynowej i zaporami inżynieryjnymi oraz dozoruje się przez patrolowanie.

Punkty oporu rozmieszcza się na dogodnych pod względem taktycznym rubieżach wokół lotniska, zwłaszcza na najbardziej zagrożonych i prawdopodobnych kierunkach napadu przeciwnika /na dogodnych kierunkach podejścia przeciwnika/. Odległość punktów oporu od bronionych obiektów lotniskowych/pasa startowego, samolotów, magazynów itp./ powinna uniemożliwić przeciwnikowi wyjście na rubieżę, z których mógłby prowadzić do tych obiektów skuteczny ogień z broni strzeleckiej. Siła i skład każdego punktu oporu zależy od ważności danego kierunku. Z reguły punkt oporu obsadza drużyna lub pluton.

Obok punktów oporu o trwałości obrony naziemnej lotniska w poważnym stopniu decyduje również właściwie zorganizowany system zapór inżynieryjnych. Zapory te mogą być różnego rodzaju: pola minowe, zapory mało widoczne, zawały, rowy itp. Najskuteczniejsze są pola minowe. Ustawia się je przede wszystkim na zagrożonych kierunkach - na podejściach do punktów oporu i między nimi. Ustawione zapory inżynieryjne maskuje się odpowiednio i osłania ogniem broni strzeleckiej.

Prace związane z inżynieryjną rozbudową obrony naziemnej lotniska wykonuje się siłami i środkami jednostek rozmieszczonych na lotnisku. W niektórych wypadkach część urządzeń /ukrycia, schrony/ może być wykonana przez jednostki lotniskowo-budowlane w trakcie budowy lotniska.

Zakres inżynieryjnej rozbudowy obrony naziemnej poszczególnych lotnisk może być różny i zależy jest od: położenia lotniska /odległości od linii styczności bojowej, warunków terenowych itp./, sytuacji naziemnej, czasu bazowania lotnictwa, posiadanych sił i środków. Najpełniejszy zakres prac inżynieryjnych wykonuje się na lotniskach wysuniętych /czołowych/ w działaniach obronnych. W działaniach zaczepnych - ze względu na krótki czas bazowania lotnictwa na poszczególnych lotniskach - może być on ograniczony do niezbędnego minimum: okopy dla drużyn, pojedyncze okopy strzeleckie. Punkty oporu i zapory inżynieryjne w działaniach zaczepnych rozbudowuje się z reguły w wypadku istnienia niebezpieczeństwa napadu naziemnego przeciwnika na lotnisko.

W celu sprawnego dowodzenia obroną naziemną obszar lotniska dzieli się na rejonów obrony. Rejon obrony obejmuje: punkty oporu plutonów /drużyn/, punkt obserwacyjny dowódcy rejonu, punkty amunicyjny i sanitarny rejonu. Na lotnisku może być od trzech do czterech rejonów obrony. Pomiędzy rejonami obrony organizuje się współdziałanie ogniowe i taktyczne.

Granice rejonów obrony ustala się według naturalnych rubieży terenowych /skraj lasu, przesieka, droga, rzeka itp./, uwzględniając rozmieszczenie obiektów obrony i dogodność dowodzenia siłami i środkami obrony podczas odpiernania napadu przeciwnika. Każdemu rejonowi obrony wyznacza się pas obserwacji i ostrzału oraz rubież, do której należy prowadzić rozpoznanie za pomocą wysyłanych patroli rozpoznawczych.

Rejon obrony oprócz łączności wewnętrznej powinien posiadać łączność przewodową /radiową/, sygnalizacyjną i środkami ruchomymi z dowódcą obrony naziemnej i z dowódcami sąsiednich rejonów obrony. Pożądane jest, ażeby dowódca rejonu obrony miał łączność wzrokową z podległymi punktami oporu.

Przy organizacji rejonów obrony należy brać pod uwagę rozmieszczenie stanowisk ogniowych artylerii przeciwlotni-

czej, która nie jest w stanie prowadzić samodzielnej walki z przeciwnikiem naziemnym i z chwilą zagrożenia przechodzi na zapasowe stanowiska ogniowe przygotowane w najbliższych rejonach obrony.

Na dowódców rejonów obrony wyznacza się z reguły oficerów z pododdziałów obsadzających punkty oporu danego rejonu. Im podporządkowuje się dowódców plutonów /drużyn/. Dowódcy rejonów obrony podlegają dowódcy obrony naziemnej lotniska.

Gdy na lotnisku bazuje jedna eskadra i jest ona obsługiwana przez czołówkę batalionu zaopatrzenia, z reguły nie organizuje się - ze względu na brak sił i środków - obrony okrzężnej lotniska z przygotowaniem niezbędnej ilości rejonów obrony i punktów oporu. W takiej sytuacji wzmacnia się bezpośrednio ochronę obiektów, a wydzielone do obrony naziemnej siły wykorzystuje się jako ruchomy odwód pod dowództwem jednego dowódcy.

Do chwili otrzymania danych o możliwości i bezpośrednim zagrożeniu napadem naziemnym przeciwnika na lotnisko, cały stan osobowy garnizonu lotniczego wykonuje swoje obowiązki funkcyjne. Obrona naziemna lotniska w tym okresie opiera się na bezpośredniej ochronie poszczególnych obiektów i posterunkach obserwacyjno-meldunkowych lotniska oraz - zwłaszcza w nocy - na patrolach wysyłanych do rejonu przylotniskowego i dyżurach /2-3 żołnierzy/ wystawianych w punktach oporu /rejonach obrony/, których zadaniem jest prowadzenie rozpoznania i obserwacji w celu niedopuszczenia do niespodziewanego napadu przeciwnika na lotnisko.

Jednym ze sposobów zapobieżenia niespodziewanym napadom i dywersji ze strony przeciwnika może być w niektórych wypadkach, "przeczesywanie" poszczególnych rejonów, zwłaszcza żalesionych, obszaru przylotniskowego. Ma ono na celu wykrycie zawczasu drobnych grup przeciwnika i ich likwidację.

Dla utrzymania stałej gotowości bojowej i natychmiastowego działania w wypadku napadu przeciwnika, celowo jest

niekiedy w rejonach obrony wyznaczać drużyny dyżurne. Do ich zadań należałoby prowadzenie ciągłej obserwacji w wyznaczonym sektorze, przyjmowanie meldunków /sygnałów/ od dyżurnych z poszczególnych punktów oporu, przekazywanie danych obserwacji na SD dowódcy obrony, wzbronienie wysadzenia desantów powietrznych i ewentualne prowadzenie walki z nisko lecącymi samolotami przeciwnika.

W razie zaistnienia bezpośredniej groźby napadu naziemnego przeciwnika na lotnisko, dowódca obrony naziemnej organizuje rozpoznanie przeciwnika, informuje dowódców jednostek wojskowych współdziałających w obronie lotniska, doprowadza do gotowości bojowej siły i środki wydzielone do obrony naziemnej, wzmacnia obserwację podejść do lotniska.

Z danymi o przeciwniku dowódca obrony naziemnej zapoznaje dowódcę obrony lotniska i na podstawie jego wytycznych i zaistniałej sytuacji stawia zadania dowódcom pododdziałów i rejonów obrony. Powinny one być precyzowane zwięźle, jasno - z jednoczesnym uwzględnieniem elementów współdziałania między poszczególnymi rejonami obrony, zabezpieczenia działań bojowych i wytycznych do organizacji systemu ognia. Zadania mogą być stawiane wszystkim wykonawcom z jednego punktu pracy bądź też każdemu z nich oddzielnie. Z reguły powinny być stawiane w terenie.

Dowódca obrony naziemnej lotniska jako organizator walki obronnej, obowiązany jest szczególnie dokładnie przemyśleć i zorganizować system ognia, o którego skuteczności decyduje maksymalne wykorzystanie właściwości taktyczno-technicznych wszystkich środków ogniowych obrony. Większość środków należy rozmieścić w sposób zapewniający prowadzenie różnego rodzaju ognia, zwłaszcza krzyżowego, skrzydłowego, a jeśli warunki terenowe pozwalają - i wielowarstwowego.

Dowódca obrony naziemnej lotniska obowiązany jest osobiście wskazać stanowiska ciężkich karabinów maszynowych, środków przeciwpancernych i transporterów opancerzonych oraz główne i dodatkowe pasy ostrzału /kierunki ognia/.

Umiejętne wykorzystanie transporterów opancerzonych,

będących w batalionie zaopatrzenia, zwiększa możliwość obrony naziemnej lotniska. Najbardziej celowe jest wykorzystanie ich w odwodzie, do przerzucania sił i środków na zagrożone odcinki i osłony odcinków między punktami oporu.

Licząc się z możliwością napadu przeciwnika na lotnisko obsadza się rejonny obrony i punkty oporu /rubieże obrony/ na kierunkach bezpośredniego zagrożenia. W pozostałych rejonach obrony może być prowadzona tylko obserwacja siłami drużyn dyżurnych /dyżurnych w punktach oporu/ i rozpoznanie podejść do rejonów obrony drogą wysyłania patroli. Odwód ruchomy ześrodkowuje się w rejonie SD dowódcy obrony naziemnej.

Dowódca obrony naziemnej powinien prowadzić ciągłą obserwację przeciwnika wszystkimi sposobami i środkami. W niektórych wypadkach na rzecz obrony naziemnej lotniska, może być zorganizowane rozpoznanie powietrzne przeciwnika. Wszystkie ważniejsze dane z rozpoznania i obserwacji dowódca obrony naziemnej melduje dowódcy obrony lotniska /pułku, eskadry/, który przekazuje je wyższemu sztabowi.

Odparcie napadu przeciwnika na lotnisko może, w zależności od sytuacji, przybierać różne formy. Jeżeli przeciwnik został wykryty na dalekich podejściach do lotniska i siły jego są niewielkie, to celowo jest częścią sił zająć obronę na kierunku zagrożenia, a zasadnicze siły obrony wysunąć do rejonu /na kierunek/ posuwania się przeciwnika w celu jego likwidacji.

W razie pojawienia się w rejonie lotniska większych sił przeciwnika celowo będzie siłami i środkami wydzielonymi do obrony naziemnej obsadzić rejonny obrony i punkty oporu /rubieże obrony/ na zagrożonych kierunkach, a odwód przesunąć bliżej do tych rejonów, ażeby w wypadku włamania się przeciwnika móc go kontratakować lub zająć doraźnie przygotowaną rubież obrony na kierunku jego wtargnięcia.

Obrona naziemna lotniska musi być również przygotowana do prowadzenia walki z desantem powietrznym przeciwnika zrzucałym /wysadzonym/ w rejonie lub bezpośrednio na lotnisku. Organizując obronę naziemną lotniska należy przewidzieć

przeciwdziałanie przeciwnikowi usiłującemu przeprowadzić lądowanie samolotów /śmigłowców/ na lotnisku przez zagrodzenie pola lotniskowego samochodami, maszynami lotniskowymi i innymi środkami utrudniającymi lądowanie. W ciągu całej doby /w sytuacji gdy istnieje możliwość desantowania/należy mieć zorganizowaną obserwację powietrza i miejsc możliwego lądowania desantu powietrznego przeciwnika. Obserwację tę mogą prowadzić posterunki obserwacyjno-meldunkowe lotniska, drużyny dyżurne rejonów obrony, dyżurni punktów oporu lub specjalnie wyznaczone posterunki.

W wypadku desantowania desantu w rejonie lotniska doprowadza się do pełnej gotowości bojowej jednostki garnizonu lotniczego, wzmacnia się rozpoznanie i obserwację podejść do lotniska /rejonów obrony, punktów oporu/ i skierowuje się niezwłocznie do rejonów desantowania grupę przeciwdesantową /odwód ruchomy obrony naziemnej/ z zadaniem niszczenia oddzielnych grup desantu podczas lądowania i zbiórki. Jeżeli przeciwnikowi udało się przeprowadzić zbiórkę i siły jego są większe niż siły i środki wydzielone do jego zniszczenia, wówczas należy zająć obronę obsadzając rejony obrony i punkty oporu i ogniem wszystkich środków ogniowych zniszczyć atakującego lotnisko przeciwnika. Do walki z desantem włącza się artylerię przeciwlotniczą i samoloty bazujące na lotnisku.

W sytuacji gdy desantowanie odbywa się bezpośrednio na lotnisko, otwiera się ogień do desantu ze wszystkich środków ogniowych znajdujących się na lotnisku. Jednocześnie do miejsca desantowania kieruje się grupę przeciwdesantową złożoną z odwodu i części sił i środków obrony naziemnej lotniska z zadaniem rozbicia i likwidacji lądującego przeciwnika oraz organizuje się bezpośrednią obronę stanowisk dowodzenia, węzłów łączności, stref rozśrodkowania samolotów, magazynów itp.

W niesprzyjającej sytuacji taktycznej, gdy możliwe jest uchwycenie lotniska przez przeciwnika - na rozkaz wyższego przełożonego może być zarządzona ewakuacja lotniska i przejście pułku lotniczego /eskadry/ oraz jednostek zabez-

pieczających na lotnisko zapasowe. W takim wypadku dowódca obrony naziemnej, na podstawie wytycznych dowódcy obrony lotniska /dowódcy pułku, eskadry/ powinien zorganizować osłonę ewakuacji lotniska siłami i środkami wydzielonymi do obrony naziemnej, zatrzymując przeciwnika na podejściach do lotniska do chwili wylotu samolotów i odejścia rzutów naziemnych. W zależności od sytuacji samoloty, które wystartowały, mogą wziąć udział w odpieraniu przeciwnika atakującego lotnisko.

Minowanie obiektów lotniskowych, niszczenie zapasów środków materiałowych i sprzętu oraz pola wzlotów wykonuje się na rozkaz wyższego przełożonego, a w nagłych wypadkach - na rozkaz dowódcy pułku lotniczego /batalionu zaopatrzenia/. Do osłony tych prac dowódca obrony naziemnej lotniska wydziela odpowiednie siły i środki, które odchodzą z lotniska po wykonaniu minowania i zniszczeniu pola wzlotów w stopniu uniemożliwiającym korzystanie z niego.

x

x

x

Obronę naziemną lotniska organizuje się na podstawie wytycznych dowódcy dywizji lotniczej /korpusu OPK/ - uwzględniając sytuację naziemną i powietrzną, warunki terenowe oraz posiadane siły i środki do obrony i ochrony lotniska.

W wypadku bazowania pułku lotniczego na dwóch lotniskach, dowódcy pułku lotniczego i batalionu zaopatrzenia ponoszą odpowiedzialność za organizację obrony obydwóch lotnisk. Obrona naziemna zasadniczego lotniska /na którym bazują dwie eskadry/ jest organizowana przez dowódców pułku lotniczego i batalionu zaopatrzenia. Obronę drugiego lotniska organizują dowódcy eskadry lotniczej i czółowki batalionu zaopatrzenia w myśl wytycznych dowódcy pułku.

Brak wytycznych przełożonego nie zwalnia dowódcy garnizonu lotniczego od obowiązku organizacji obrony i ochrony lotniska i nie uwalnia go od odpowiedzialności za bezpieczeństwo oddziałów i pododdziałów rozmieszczonych na lotnisku.

Prace nad organizacją obrony naziemnej lotniska rozpoczyna się z chwilą przybycia na nie grupy rekonesansowej

/I rzutu/ batalionu zaopatrzenia. W wyniku rekonesansu lot - niska i przyległego rejonu powinny być ustalone: sytuacja naziemna i powietrzna, kierunki najbardziej dogodnie dla podejścia i napadu przeciwnika na lotnisko oraz możliwość udzielenia pomocy przez jednostki znajdujące się w pobliżu lotniska; struktura obrony naziemnej lotniska /orientacyjnie ile i na jakich kierunkach należy zorganizować punkty oporu i rejonu obrony/; potrzebne siły i środki do obrony naziemnej lotniska; zakres i objętość prac związanych z inżynierską rozbudową obrony.

Dowódca batalionu zaopatrzenia po otrzymaniu danych od dowódcy grupy rekonesansowej zapoznaje się na miejscu z sytuacją, udokładnia dane rekonesansu, a następnie podejmuje decyzję o obronie lotniska, daje wytyczne i stawia pododdziałom i służbom batalionu zadania w zakresie organizacji obrony i ochrony lotniska.

Swoją decyzję o organizacji obrony naziemnej lotniska dowódca batalionu zaopatrzenia przedstawia przybywającemu dowódcy pułku lotniczego w formie propozycji, które mogą zawierać: strukturę obrony lotniska, system ognia, siły i środki przewidziane do obrony lotniska i sposób ich wykorzystania itd. Jednocześnie melduje mu o wynikach rekonesansu rejonu przylotniskowego i podejść do lotniska, o przeprowadzonych przedsięwzięciach z zakresu obrony lotniska i możliwościach inżynierskiej rozbudowy obrony.

Wypracowując decyzję o obronie lotniska dowódca pułku z reguły wysłuchuje również propozycji dowódcy artylerii przeciwlotniczej /wykorzystanie i możliwości środków przeciwlotniczych/ i szefa sztabu pułku /uogólnione dane o możliwościach obrony, wykorzystanie sił i środków przewidzianych do obrony lotniska, dowodzenie i łączność/.

Po wysłuchaniu propozycji /danych/ i zapoznaniu się na miejscu z lotniskiem dowódca pułku ocenia sytuację i uwzględniając wytyczne przełożonego, podejmuje decyzję obrony lotniska, w tym i jego obrony naziemnej.

W decyzji o obronie naziemnej lotniska dowódca pułku

lotniczego określa: zadania /cele/ obrony, zadania pułku lotniczego /eskadry/, batalionu zaopatrzenia /czołówki/, dywizjonu dowodzenia lotami i innych jednostek biorących udział w obronie naziemnej lotniska, ważniejsze przedsięwzięcia w zakresie organizacji zabezpieczenia działań bojowych i współdziałania w obronie naziemnej, zakres inżynierskiej rozbudowy obrony naziemnej, sposób organizacji dowodzenia i łączności.

Zgodnie z decyzją dowódcy pułku lotniczego sztab pułku - z udziałem sztabu batalionu zaopatrzenia i przedstawicieli innych jednostek biorących udział lub współdziałających w obronie lotniska - opracowuje plan obrony lotniska, którego częścią jest plan obrony naziemnej lotniska.

Jeżeli przybycie na nowe lotnisko batalionu zaopatrzenia wyprzedza przebazowanie pułku lotniczego o dobę i więcej, to plan obrony lotniska opracowuje sztab batalionu zaopatrzenia na podstawie decyzji dowódcy batalionu. Po przybyciu pułku lotniczego na lotnisko plan udokładnia się.

W planie obrony naziemnej lotniska z zasady podaje się: cel obrony, zadania oddziałów i pododdziałów w obronie naziemnej, sygnały powiadamiania i alarmu bojowego oraz sposób działania na te sygnały, siły i środki wyznaczone do obrony naziemnej i ich podział, położenie zasadniczych elementów lotniska, rozmieszczenie jednostek garnizonu lotniczego, rejony obrony i punkty oporu, przedsięwzięcia inżynierskie, skład i rozmieszczenie odwodu, organizację rozpoznania i obserwacji, organizację systemu ognia oraz zagadnienia dowodzenia, współdziałania i zabezpieczenia działań bojowych obrony naziemnej lotniska.

Plan obrony naziemnej lotniska może się składać z części tekstowej i graficznej. Z reguły, a zwłaszcza w sytuacji, gdy jest mało czasu, sporządza się go na mapie lub szkicu z podaniem najniezbędniejszych danych organizacji obrony naziemnej lotniska.

Dowódcy pododdziałów i szefowie służb opracowują bardziej szczegółowe plany użycia i działania podległego im sta-

nu osobowego w obronie naziemnej lotniska, zwłaszcza w okresie od otrzymania sygnału o zagrożeniu napadem przeciwnika , do czasu zorganizowania odparcia napadu /doprowadzenie do stanu gotowości bojowej, działanie w początkowym okresie zagrożenia i podczas odpierania napadu przeciwnika/.

Założenie do tematu :

"Obrona naziemna lotniska operacyjnego"

Mapy 1 : 25 000 N-33-91-D-c,d
N-33-92-C-o
N-33-103-B-a,b
N-33-104-A-a

I

22 bz /batalion zaopatrzenia/, będący w rezerwie szefa zaopatrzenia 10 AL, w godzinach wieczornych 2.6 zakończył przemieszczenie na nowo zbudowane lotnisko polowe TARNOWO /0925/ 1 został podporządkowany 16 DLM /sztab - GOLENIÓW/.

O godzinie 5.00 3.6 na lotnisko TARNOWO przybył szef zaopatrzenia 16 DLM i postawił dowódcy 22 bz zadanie. Z otrzymanego zadania uzupełnionego informacjami o przeciwniku, wynika, że:

1. Lotnisko TARNOWO znajduje się około 150 km od linii frontu na obszarze intensywnych działań lotnictwa i grup spadochroniarzy przeciwnika.

W godzinach wieczornych 2.6, a zwłaszcza w nocy z 2 na 3.6, zaobserwowano lądowanie grup spadochroniarzy npla, między innymi w rejonach: CHOJNA, GOLENIÓW, DRAWSKO POM., KALISZ POM., wsch. CHOSZCZNO.

W ciągu nocy z 2 na 3.6 część maszerujących naziemnych rzutów jednostek 10 AL była atakowana z zasadzek przez grupy spadochroniarzy przeciwnika, uzbrojonych w broń automatyczną.

W południowej części województwa szczecińskiego stwierdzono kilka grup spadochroniarzy w sile do kompanii.

2. 22 bz otrzymał następujące zadanie :

- rozwinąć się na lotnisku TARNOWO z zadaniem przyjęcia na zaopatrzenie 38 plm i 43 ddl. Gotowość lotniska i batalionu do przyjęcia pułku lotniczego - godzina 14.00 3.6.;

- przystąpić niezwłocznie do organizacji obrony naziemnej lotniska siłami i środkami batalionu, uwzględniając późniejsze włączenie do niej sił i środków wydzielonych z pułku lotniczego i dywizjonu dowodzenia lotami;

- nawiązać łączność z siłami układu terytorialnego znajdującymi się w rejonie lotniska w celu ustalenia sposobu wymiany informacji, sygnałów alarmowych i znaków rozpoznawczych.

3. W celu stworzenia odpowiednio silnego systemu obrony naziemnej lotniska, batalion otrzyma do godziny 16.00 3.6 następujące ilości środków inżynierskich:

- 300 min PMD-6;
- 100 kg MW;
- 30 pak ZMW.

4. Gotowość systemu ognia obrony naziemnej lotniska - godzina 14.00 3.6.

5. Pierwszy rzut 43 ddl przybędzie na lotnisko TARNOWO orientacyjnie około 16.00 3.6.

O godzinie 12.00 3.6 na lotnisku TARNOWO wylądował przedstawiciel 38 plm. Uzgodnił on z dowódcą 22 bz rozmieszczenie pułku i dywizjonu dowodzenia lotami oraz zagadnienia materiałowo-technicznego zabezpieczenia przyjęcia pułku, a także poinformował go o tym, że:

- czołówka techniczna 38 plm przybędzie na lotnisko TARNOWO transportem powietrznym około 18.00 3.6;

- rzut bojowy pułku rozpocznie lądowanie na lotnisku TARNOWO pod koniec 3.6 i zakończy przebazowanie o świcie 4.6;

- dowódca pułku przybędzie na lotnisko około godziny 19.00 3.6 i na tę godzinę polecił przedstawić, między innymi, dane i propozycje dotyczące obrony naziemnej lotniska.

II

Wiadomości dodatkowe :

1. Aktualny stan ludzi i uzbrojenia pułku lotniczego, dywizjonu dowodzenia lotami i batalionu zaopatrzenia-patrolu tabela 1.

2. Rozmieszczenie pułku lotniczego, dywizjonu dowodzenia lotniami i batalionu zaopatrzenia na lotnisku TARNOWO - patrz załącznik nr 1.
3. Lotnisko TARNOWO posiada następujące urządzenia inżynierskie - ryjne :
 - schron typu ciężkiego na SD dowódcy pułku lotniczego;
 - 3 schrony typu lekkiego rozmieszczone w strefach rozśrodkowania samolotów;
 - 2 strefy rozśrodkowania samolotów posiadające obwałowania ochronne dla samolotów, jedna - na 10, druga - na 15 samolotów.
4. Lotnisko TARNOWO posiada łączność telefoniczną, ze sztabem 16 DLM. ✓
5. Drużyna sapercka komendy obsługi lotniska 22 bz posiada odpowiednie przeszkolenie w zakresie ustawiania min i zapór inżynierskich. ✓

III

W roli dowódcy 22 bz powziąć decyzję organizacji obrony naziemnej lotniska TARNOWO, wrysować ją na mapę i przedstawić w formie propozycji z uzasadnieniami.

Załącznik:

Rozmieszczenie 38 plm, 43 ddl, 22 bz na lotnisku TARNOWO.

34

TABELA 1

Aktualny stan ludzi i uzbrojenia pułku lotniczego, dywizyonu dowodzenia lotami i batalionu zaopatrzenia

Wyszczególnienie	plm	ddl	bz
Oficerów	130	35	40
Podoficerów	128	60	104
Szeregowców	154	170	506
Razem :	412	265	650
PW	258	78	126
PMK	154	187	520
RKM	-	-	9
CKM	-	-	3
Rgppanc-2	-	-	6
BTR-152	-	-	2

Wykonano w 350 egz.

Egz.nr 1-350 B.T.
Wyk. Zespół oficerów
Druk: PK, dn. 7.11.67 r.
Nr ks. 02674/WW.
Kor. H.S.

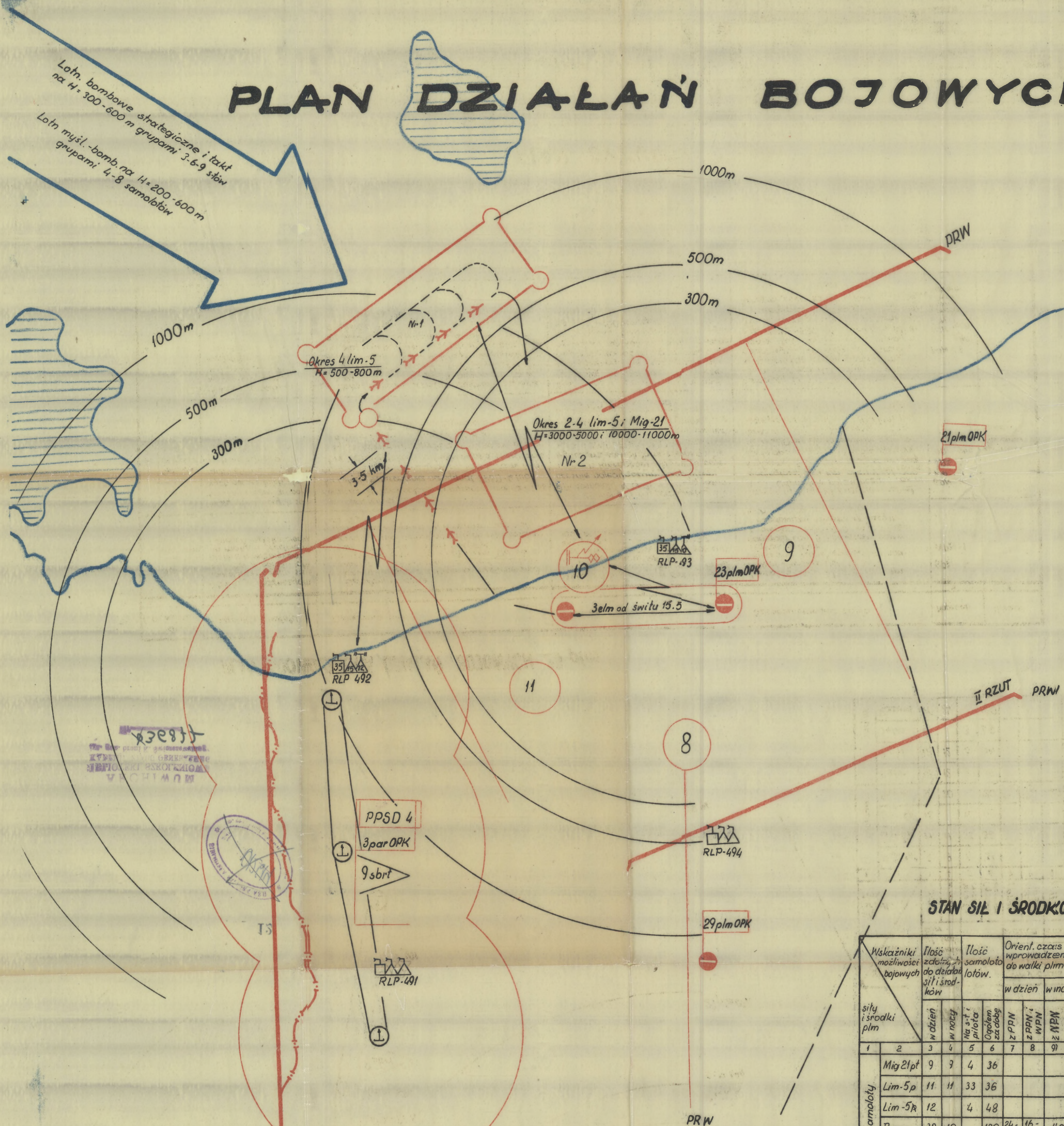
A K O U J W U M
 TELIOTEKI SZKOLENIOWE
 KADRY SZTABU GENERALNEGO
 2. gen. broni K. Świerczewski
 Nr 36877

2 s. b. i. c. e

PLAN DZIAŁAŃ BOJOWYCH 23 plm

TAJNE
Egz. Nr.
Nr. Ks. 02675 /WN

Załącznik nr 1 do części pierwszej.

ZADANIA BOJOWE 23 plm OPK

Zwalczać środki napadu powietrznego nieprzyjaciela wskazane przez SD-4 KOPK i PPSD-4 w rejonie obrony korpusu, ze szczególnym uwzględnieniem kierunku północno-zachodniego. Od świtu 15.5 być w gotowości na rozkaz dowódcy PPSD-4 do samodzielnego zwalczania środków napadu powietrznego npla lecących na małych wysokościach w wyznaczonym pułkami wycinku odpowiedzialności.

W tym celu posiadać na lotniskach w gotow. bojowej:
w dzień: Nr1 - 4 samoloty, Nr2 - 8 samolotów.
w nocy: 2 samoloty, 4 samoloty.

Ponadto być w gotowości do dyżurowania w powietrzu na sygnał z SD-4 KOPK lub PPSD-4

STAN SIŁ I ŚRODKÓW 23 plm ORAZ ICH MOŻLIWOŚCI

Wskazniki możliwości bojowych	Ilość zdolnych do działań sił i środków	Ilość samolotów	Orient. czasu wprowadzenia do walki plm.		średni oczekiw. rezultat w wyniku z P _g 0.7	Potrzebna ilość samolotów do dyżur. i patrol. w powietrzu						Uwagi												
			w dzień			w strefie nr 1			w strefie nr 2															
			winocny	z PPN		parę	kluczem	parę	kluczem	parę	kluczem													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
Mig 21pf	9	7	4	36						3-4	4-5							2-4	4-6	8	4-8	8-12	16	
Lim-5p	11	11	33	36						2-3	1-2				16	32	48	4	6	8-10	8	12	20	
Lim-5r	12	4	48							2-3					16	32	48							
Razem	32	20	120	24-40	16-30	-40				7-10	5-7													
1 elm	12	12	3	36																				
2 elm	12	12	3	36																				
3 elm	16	3	48																					
Razem	40	24	120																					

PLAN PROWADZENIA DZIAŁAŃ BOJOWYCH 23 plm

Lp.	Kierunki nalołu	Charakter nalołu	Działania plm	Śposoby wyk. ataków.	Sposoby prowadz. ognia	Przow.	Uwagi
1	Północno-zachodni i zachodni	Naloty pojedynczych samolotów i grup 2-4 samolotów w połuku lotniczo-bombowego na małych, średnich i dużych wysokościach.	Działania nocne. Zwalczanie celów npla z położenia dyżurowania w powietrzu i na lotnisku z got. nr 1 pojedynczymi samolotami Mig-21pf i Lim-5p na sygnał z PPSD-4 lub SD-4 KOPK. Do zwalczania celów na małych wysokościach wykorzystywać w pierwszej kolejności samoloty Lim-5p.	Ataki z tylniej półsfery pod sylwetką 2/4-0/4 z wykorzystaniem r/okasz. nych celowników RP-2 i RP-5 zbi. dla samolotów Mig-21 200-400 km/godz., dla samolotów Lim-5p - 100-200 km/godz.	Samoloty Mig-21pf z użyciem rakiet kierowanych R-3s. Odpalenie rakiet pojedynczo z odległości 5-3 km. Samoloty Lim-5p prowadzą ogień z odległości 1000-500 m 2-3 jednoczesnymi seriami ze wszystkich punktów ogniwych.	GN-4 WPN-1	
2	Północno-zachodni	Naloty pojedynczych samolotów i całon grupowych na średnich, dużych i stratosferycznych wysokościach.	Działania dzienne. Zwalczanie celów npla z położenia dyżurowania na lotnisku i w strefie dyżurowania na sygnał PPSD-4 lub SD-4 KOPK przede wszystkim samolotami Mig-21 w stosunku 1 Mig na 1 samolot npla, ewentualnie przy wyczerpaniu s-łów Mig-21 - 2 samoloty Lim-5 na 1 samolot nieprzyjaciela.	Ataki z tylniej półsfery pod sylwetką 2/4-0/4 samoloty Mig-21, wykonują jednocześnie pojedynczymi samolotami z dwóch kierunków lub kolejno pojedynczymi samolotami z jednego kierunku Vzbl = 200-400 km/godz. Samoloty Lim-5 - atak parami jednocześnie z różnych kierunków Vzbl = 100-200 km/godz.	Samoloty Mig-21 z użyciem rakiet R-3s. Odpalenie pojedynczych rakiet z odległości 2-4 km przy Vzbl 300 km/godz. Samoloty Lim-5 prowadzą ogień do samolotów LMB z odległości 700-500 m; do samolotów LB - z odległości 1000-800 m. seriami 1-2 sekundowymi z Vzbl = 50-100 km/godz.	GN-4 WPN-1 PPN-23 plm	Po zorganizowaniu
3		Naloty na małych wysokościach celów w składzie 2-4-8 samolotów.	Zwalczanie celów npla przede wszystkim samolotami typu Lim-5 z położenia dyżurowania w powietrzu w strefie nr 2 i SKW oraz patrolowania w strefie nr 1 z kolejnym poleganiem podpalających i dyżurujących w powietrzu samolotów, samolotami z gotowości nr 1 na lotniskach.	Ataki z tylniej półsfery z góry pod sylwetką 1/4-0/4 parami jednocześnie z jednego kierunku przy ataku kluczem - jednocześnie parami z obu kierunków lub kolejno parami z jednego kierunku (al śródcą). Vzbl 50-150 km/godz.	Samoloty Lim-5 prowadzą ogień do samolotów LMB salwą ze wszystkich ataków 2-3 seriami jednocześnie. Odległość odzarcia ognia 700-400 m. Do samolotów LB-1000-500 m. Samoloty Mig-21 prowadzą ogień rakietami 5-5 z odległości 1000-400 m z dwoma seriami z obu zasobników.	PPN-23 plm WPN-1 GN-4 samoz. wyk. z nocy, patrolów.	

PLAN DYŻURÓW 23 plm

C = as działań

Lp.	Pododdział	klucz	Typy samolotów	Indeks	21	22	23	24	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
1.	1 elm	1	Mig-21pf																									
2.	2 elm	2	Lim-5p																									
3.	3 elm	3	Lim-5																									